

Heller ikke dette er imidlertid noget Nyt for i det Mindste et Par af Mindretallets Medlemmer, idet disse Medlemmer have udtalt det Samme tidligere. Den store, væsentlige Forskjel mellem Flertallets Stilling og vor Stilling er, at vi ligesom Regjeringen betragte det som uforvarligt at støtte Kjøbenhavns Forsvar mod Søfiden alene paa flydende Forter; thi vi kunne være temmelig sikre paa, at disse flydende Forter aldrig komme derud i rette Tid. Der skal nemlig lang Tid til at faae et saadant Apparat lagt ud og Minelinierne bragte i Stand o. s. v., og inden dette sker, har Fjenden haadt tredobbelt saa lang Tid, som han behøver, til at tage hele Byen; men ligger der først et fast Fort derude, kan Fjenden ikke komme os nær, før det er skudt sammen; vi have altsaa Tid nok til at faae vore Miner lagte ud. Jeg tillader mig derfor at tro, at den ærede Ordfører har storligen Urret, naar han mener, at Forskjellen mellem Flertallets og Mindretallets Forslag paa dette Punkt nu er reduceret til Noget, som enhver Vægmand kan overse, og at man nu kan være fritagen for for Fremtiden at høre Tale om Sagtyndige eller Magtyndige med Hensyn til dette Spørgsmaal. Om ogsaa alle Sagtyndige vare enige med Mindretallet om dette Forhold, saa staaer dog Forholdet mellem de Sagtyndige og Flertallet akkurat ligesom før. — Da det nu viste sig, at Flertallet af politiske Grunde mente, at det ikke kunde føre til noget Resultat at forhandle denne Sag med Mindretallet, saa kunde der være Spørgsmaal for os, om det i det Hele taget var Umaagen værd at fremstille for Offentligheden det Forslag, vi havde tænkt os. Vi gjorde det imidlertid og gjorde det af to Grunde, for det Første, fordi vi havde den naturlige Forpligtelse at give dem, der havde sendt os i Udvalget, en Beretning om, hvad der i Udvalget var kommet frem, og for det Andet og Væsentligste, fordi Sagen var bleven omtalt offentlig og omtalt paa en Maade, som det synes os, vi ikke kunde være tjent med. Vi fandt os da foranlediget til at stille dette frem, saa at Enhver kunde se det. Det viste sig nu, som sagt, snart, at det ærede Flertal ikke mente at kunne gaa ind paa Noget som helst, der væsentlig fjernede sig fra dets Forslag fra ifjor. Jeg har i alt Fald opfattet det saaledes, at dets Grunde til i det Hele taget at tage Sagen paa denne Maade nærmest maatte siges at være rent politiske. Det mente, at, for at hele den Kamp, der nu i en Række af Aar har været ført om Magten her i Landet, kunde føres videre frem til en efter dets Mening god Ende for det, vilde det være hensigtsmæssigt nu at standse denne Sag. Jeg tror nu, det ærede Flertal har set feil paa Sagen, men det maa nu blive dets Sag. Havde nu det ærede Flertal indskrænket sig til at indstille til det høje Thing pure at forkaaste Lovforslagets Overgang til 2den Behandling, saa vilde jeg ganske vist have anset det for meget uheldigt

og meget sørgeligt, men dog ikke saa sørgeligt som det, det ærede Flertal nu har gjort ved at opstille sin Dagsorden. Thi hvis Dagsordenen ikke havde været stillet, havde der været en Mulighed aaben for, at de Herrer sammen med os og sammen med Regjeringen kunde være gaaede ind paa en Realitetsbehandling til Efteraaret; men dette affkøre de ved dets Dagsorden, de opfordre nu dette Thing til at vedtage en Dagsorden, hvorved Thinget binder sig og godkjender Flertallets Forslag fra ifjor. De stille specielt en Opfordring til dette Thing om at udtale, at det under ingen Omstændigheder vil gaa ind paa, hvad der maa siges at være Hovedpunktet i Regjeringsforslaget, nemlig et nyt fast Fort paa Middelgrunden udenfor Kjøbenhavn. Jeg tror, de Herrer handle uklogt, og jeg er overbevist om, at de handle uret; de handle uklogt, thi de ere lige saa lidt som vi Andre i Stand til at se, hvorledes Situationen kan udvilde sig, og lige saa lidt som vi Andre ere i Stand til at se, om ikke den Tid kan komme, da de selv meget ville beklage, at saadanne Udtalelser, som Dagsordenen indeholder, staa mellem denne og en fornuftig Beslutning. Men dernæst finder jeg ogsaa, at det er Urret at formaa dette Thing, som er nyvalgt, og hvor der findes saa mange nye Medlemmer, der, da der ingen Realitetsforhandling er gaaet forud, ikke kunne have nogen begrundet Mening om dette Spørgsmaal, til at udtale, ikke alene at det kun vil bevilge en vis Sum — det har Mindre at sige — men ogsaa faar det til at udtale sig om et saa specielt Punkt som det, om der skal lægges et fast Fort ud paa Middelgrunden eller ikke. Hele den Paastand om, at Flertallets Forslag fra ifjor skulde paa en vis Maade være godkendt af Folket ved sidste Valg, kan jeg fra mit Standpunkt kun betragte som en Frase uden sand Betydning. Man kan maasse sige, at de sidste Valg have vist, at Folket i det Hele taget nærmest samstemmer med den politiske Retning, de Herrer repræsenterer — i alt Fald til en vis Grad vil det vistnok kunne siges at være sandt, man kan sige, at Folket samstemmer med dem, naar de ere mere sparsommelige end vi Andre lige overfor Forsvarsudgifter — men at faae det ud af de sidste Valg, at disse skulde have erklæret, at Kjøbenhavn maa ikke forsvares mod Søfiden med faste Forter, det tror jeg, er en noget stærkere Paastand, end man vil kunne forsvare. For Øvrigt maa jeg tillade mig at sige, at den ærede Ordfører ved denne Sags tidligere Behandling syntes at være temmelig enig med mig i den Betragtning, jeg nu her gjør gjældende. Hvad vil nu Følgen blive, naar de Herrer vedtage denne Dagsorden? Jeg ser ikke rettere, end at vi Andre da ikke have stort Andet at gjøre end at opgve Haabet om sammen med de Herrer at faae vort Forsvarsvæsen sat i en forvarligt Stand. Den Forsvarsplan, som de Herrer have